

**A KÚRIA  
mint felülvizsgálati bíróság**

*Kfv.V.35.480/2013/3.szám*

*A Kúria a dr. felperesnek a dr. Farkas Ervin jogtanácsos általképviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adó- és Vám Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. június 25. napján kelt 10.K.31.071/2013/4. számú ítélete ellen az alperes által 5. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - tárgyaláson kívül - meghozta a következő*

**í t é l e t e t:**

*A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 10.K.31.071/2013/4. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.*

*Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint elsőfokú és 10.000 (tízezer) forint felülvizsgálati perköltséget.*

*Kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 16.200 (tizenhatezer-kettőszáz) Ft kereseti és 26.900 (huszonhatezer-kilencszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.*

*Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.*

**I n d o k o l á s**

*A felperes 2010. november 9-től szünetelteti ügyvédi tevékenységét. 2012. október 2-án a „17. számú átvezetési és kiutalási kérelem a folyószámlán mutatkozó túlfizetéshez” elnevezésű nyomtatványon kérte az adóhatóságtól 269.361 Ft túlfizetés kiutalását és 1.536 Ft átvezetését. A felperes túlfizetése az egyszerűsített vállalkozói adószámlára 2010. december 28-án teljesített 258.561 Ft, illetve az adóhatósági eljárási illetékhez kapcsolódó számlára előírt 10.800. Ft többletbefizetéséből keletkezett.*

Az elsőfokú adóhatóság a felperes átvezetési kérelmét teljesítette, kiutalási kérelmét elutasította.

Az alperes a 2013. január 9. napján kelt határozatában az elsőfokú határozatot – az indokolás kiegészítésével – helybenhagyta. Érdemi döntését az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 14. § (9) bekezdésére, 123. §-ára, 138. § (1) bekezdésére alapítottan azzal indokolta, hogy a felperes ügyvédi tevékenysége szüneteltetésének időtartama alatt nem kezdeményezhet kiutalást, nem kérheti túlfizetése visszafizetését.

A felperes keresetében az alperes határozatának elsőfokú határozatra is kiterjedő megváltoztatását, vagy az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az alperes új eljárásra kötelezését kérte. Érvelése szerint az alperes tévesen alkalmazta az Art. 14. § (9) bekezdését. A befizetésre ugyanis azért került sor, mert adófizetési kötelezettsége 2010. IV. negyedévében keletkezett, amikor még egyéni ügyvédként az egyszerűsített vállalkozói adóról szóló törvény hatálya alá tartozott. A befizetéskor azonban már kormánytisztviselőként dolgozott és a személyi jövedelemadóról szóló törvény hatálya alá tartozott, ezért adóalanyi minősége nem változott. Nem volt tehát jogi akadálya annak, hogy túlfizetését az adóhatóság akként térítse vissza, hogy azt, mint kormánytisztviselőnek és személyi jövedelem adóalanyának a havi személyi jövedelemadó kötelezettségei javára jóváírja.

Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta és az alperes határozatát hatályon kívül helyezte, az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Jogi álláspontja a következő volt:

Az Art. 14. § (9) bekezdése szerinti törvényhelyben „az ilyen minőségben” tényállási elem az adóalanyiság mikéntjére, azaz az egyéni ügyvédi, vagy kormánytisztviselői minőségre tekintettel értelmezhető. A felperes egyéni ügyvédi tevékenysége szüneteltetésének igazolt dátuma 2010. november 9-e, ettől az időtől mentesül az ilyen minőségben keletkezett adókötelezettségek teljesítése alól, továbbá az ilyen minőségben, azaz egyéni ügyvédként a túlfizetés visszatérítését sem kérheti. 2010. december 28-án a túlfizetés keletkezésekor a felperes már kormánytisztviselőként tevékenykedett, és a túlfizetés kifizetését is kormánytisztviselőként kérte. Az Art. 43. § (6) bekezdése értelmében pedig, amennyiben nincs az adózónak adótartozása és bevallási kötelezettségének eleget tett, akkor rendelkezhet a

fennmaradó összeg visszatérítéséről, amennyiben nincs adóhatóság által nyilvántartott adók módjára behajtandó köztartozása. Mivel a felperes terhére adók módjára behajtható köztartozást az adóhatóság nem tárt fel kiutalási kérelmének elutasítására indokolatlanul került sor.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérte hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását. Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 215. §-ában foglaltak megsértésével alapította érdemi döntését az Art. 43. § (6) bekezdésére, a jogerős ítélet nem felel meg az Art. 14. § (9) bekezdésének.

A felperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Pp. 3. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a jogvitát erre irányuló kérelem esetén bírálja el, a (2) bekezdése pedig kimondja, hogy a bíróság - a törvény eltérő rendelkezése hiányában - a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A bíróság döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetve ellenkérelmen. A Pp. 215. §-a szerinti rendelkezésnek, a kereseti kérelemhez kötöttség szabályának a közigazgatási perekben is érvényesülnie kell (KGD1998.315., KGD2006.16., KGD2010.87.). Az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet nem felel meg az előzőekben ismertetett jogszabályi rendelkezéseknek, mivel az elsőfokú bíróság olyan törvényhely megsértésére alapította érdemi döntését, amelyre a felperes a keresetében nem hivatkozott.

Az Art. 14. § (9) bekezdése a következőket tartalmazza: Az egyéni vállalkozó, az ügyvéd, a szabadalmi ügyvivő, illetve a közjegyző tevékenységének, közjegyzői szolgálata szünetelésének időtartamára vonatkozóan - ha a törvény vagy törvény felhatalmazása alapján kiadott jogszabály másként nem rendelkezik - ilyen minőségében adó-visszaigénylést, adó-visszatérítést, költségvetési támogatást-igénylést a szünetelés megszűnését követően sem kérhet, illetve a szünetelés időtartama alatt túlfizetés visszatérítését nem kérheti. E törvényhely tehát egyértelműen rendelkezik a tekintetben, hogy a megnevezett tevékenységet folytató magánszemély nem kérheti a tevékenysége szünetelése alatt annak a túlfizetésnek a visszatérítését, amely túlfizetés a vállalkozási tevékenység folytatása miatt teljesített adótúlfizetésből ered. „Az ilyen minőségben” elhatároló ismérve nem az, hogy a magánszemély

ügyvédként adja-e be a kiutalási kérelmét az adóhatósághoz a tevékenység szünetelése alatt, hanem az, hogy a túlfizetés az ügyvédi vállalkozási tevékenységhez kapcsolódó adófizetési kötelezettség miatt áll-e fenn, vagy attól elkülönülten. A felperes túlfizetése az ügyvédi tevékenysége miatt fennálló adókötelezettség miatti befizetésből ered, ezért nincs jelentősége annak, hogy a befizetés teljesítésekor már szünetelt ügyvédi tevékenysége. Megjegyzi e körben a Kúria, hogy az elsőfokú bíróság jogi álláspontjának alátámasztásaként tévesen hivatkozott az Art. 14. § (8) és (9) bekezdéseit módosító törvényhelyhez fűzött indokolásra, mivel ez a következőket tartalmazza: „A módosítás az Art. 14.§ (8) és (9) bekezdésében az egyéni vállalkozói, ügyvédi, szabadalmi ügyvivői, közjegyzői minőségre való ismételt utalással egyértelművé teszi, hogy a hivatkozott rendelkezések kizárólag az ilyen minőségben keletkezett adókötelezettségekre, illetve az ilyen minőségben érvényesített adó-visszaigénylésre, adó-visszatérítésre, költségvetési támogatás - igénylésre vonatkoznak. Az eredeti jogalkotói szándékkal összhangban a pontosító rendelkezéssel nyilvánvalóvá válik, hogy pl. a közjegyző a közjegyzői tevékenység szünetelése alatti időtartamban is kötelezett a közjegyzői tevékenységétől független, nem e minőségéhez kapcsolódó adókötelezettségei teljesítésére, illetve jogosult a közjegyzői minőségétől független adó-visszaigénylései érvényesítésére”.

A felek között a közigazgatási és a peres eljárás során sem volt vitatott, hogy a felperesnek az ügyvédi minőségétől nem független, az ügyvédi tevékenységére tekintettel keletkezett adókötelezettségére teljesített befizetésből adódó túlfizetése, ezért ennek visszatérítését a szünetelés ideje alatt nem kérhette.

Utal a Kúria még arra is, hogy az Art. 14. § (8) bekezdése akként rendelkezik, hogy az ügyvéd mentesül tevékenységének szüneteltetése időtartamához kötődő és az ilyen minőségben keletkezett adókötelezettségek teljesítése alól, ide értve a pénzforgalmi számlafenntartási kötelezettséget is. Ez azt jelenti, hogy az ügyvéd nem mentesül a szünetelés időtartamához nem kötődő adókötelezettségének teljesítése alól, tehát az ügyvéd - akkor is, ha már beállt a tevékenység szünetelése - köteles a szüneteltetése időtartamához nem kötődő, azaz a szünetelés előtti időre vonatkozó adókötelezettségeinek teljesítésére. Irreleváns tehát, hogy a felperes mikor teljesítette azt a befizetést, amelyből a túlfizetése keletkezett, abban az esetben, ha a befizetésre az ügyvédi tevékenységére tekintettel fennálló adókötelezettsége miatt került sor. Az ügyvédi tevékenység a szüneteléssel nem szűnik meg, a vállalkozásra tekintettel kapott adószám, adófolyószámla is fennmarad. A felperes tehát, mivel ügyvédi tevékenységét csak szüneteltette, nem volt jogosult a vállalkozási, ügyvédi tevékenységével összefüggésben keletkezett túlfizetés kiutalását

kérni.

Téves az első fokú bíróság álláspontja a tekintetben is, hogy a felperes a szünetelés időpontjától mentesül az ügyvédi minőségében keletkezett adókötelezettség teljesítése alól. Az előzőekben ismertetett törvényhelyek ugyanis éppen ennek ellenkezőjét tartalmazzák, azaz azt, hogy az ügyvédnek a szünetelést megelőző időtartamhoz kötődő, tehát a még nem szünetelő vállalkozási tevékenységhez kapcsolódó adókötelezettségeit teljesítenie kell.

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy az alperes határozata a kereset által vitatott körben megalapozott és jogszerű döntést tartalmaz, megfelel a jogvita eldöntésére irányadó előzőekben nevesített törvényi rendelkezéseknek, helytálló jogértelmezésen, jogalkalmazáson alapul, ezért a jogerős ítéletet – a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján – hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

A pervesztes felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az elsőfokú és felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékekre vonatkozó ítéleti rendelkezések az illetékekről szóló 1990. évi CXIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontjában, 50. § (1) bekezdésében, és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésében foglaltakon alapulnak.

Budapest, 2014. március 27.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**